

Végezetül a művészdinasztia megalapítójának, Kováts Albert Munkácsy-díjas festőművészek a gondolatai: A FESTŐ FEST, mert nem tehet mást. És reméli, hogy ez nem kényszeres pótcselekvés, hanem értelmes, hasznos cselekedet. Reméli, nem biztos benne. Csak a benső meggyőződésére, a hitére támaszkodhat, mert kevés a visszajelzés. Kevés? Hiányzik, úgyszólván. Ez nem a kritika hiányának felelőlegessége. Kevés az érdemi reagálás. A tartalmas párbeszéd. A szakmai vagy „civil” partner, aki firtatná a festő szándékait, s összevetné az eredménnyel. Aki értené a vizuális kifejezés, a képi nyelv tájszólásait, a nyelvjárás finomságait. Akinek önállóan kifinomult ízlése van, s ez nem áll meg valahol a XX. század közepén, vagy még korábban. Aki együtt él a korával, s nem hőkken meg azon (nem sértődik meg, nem háborodik fel amiatt), hogy a ma élő művész mai problémákkal küzd, élményanyaga a jelenkor, s új meg új (nem tegnapi, századközepi, vagy még korábbi) kifejezésformákkal próbálkozik. Az ezredvég világához 1998-as formakincset keres. És ha az eredmény netán hasonlít a kiinduló világhoz, világunkhoz, akkor nem borzad el (ahogyan a világtól, amelyben él, sem borzad el lépten-nyomon), hanem értékeli ezt a „hasonlóságot”. S netán megvesz és felakaszt az irodájában vagy a lakásában egy-egy kortárs művet. Eldöntendő, hogy mit is akar az ember a művészettől. Sajnos, tanult embelekkel is lepereg mindaz, amit az iskolában hallottak – „az csak afféle tananyag, az élet más” –, a művészet feladata szerintük a szórakoztatás, a munka utáni elandalítás, pihentetés. A művészet legyen szép, mint a karácsonyfa, és látványos, mint egy divatbemutató. Nem magyarországi jelenség ez: világszerte elkülönült a populáris művészet (a szórakoztatóipar) a magas művészettől. Az, hogy minálunk különösen elmaradt a vizuális műveltség az irodalmi és a zenei mellett, csak helyi ráadás, ami a magyar képzőművészet különösen nehéz helyzetét okozza. Ha valaki belülről látja képzőművészeti életünket, figyelemre méltó ellentmondást fedezhet fel. Üzleti nyelven szólva: a kereslet szinte teljes hiánya nem befolyásolja a kínálatot. A közönség érdektelensége, a kritika szegényessége, a pénztelenség nem csüggeszti el a képzőművész társadalom túlnyomó részét. Ragyogóan színes és gazdag a mai magyar művészet. Mindenesetre a művészek dolgoznak, a FESTŐ FEST.

Forrás

Kortárs Magyar Művészeti Lexikon. Enciklopédia Kiadó, Budapest, 2001.
Horgas Judit: Beszélgetés Kováts Alberttel. (kézirat).
Ujlaki Gábor: Kiállításmegnyitó, Csepel Galéria, 2001.

Wernke Bernát

lassan mennydörgés

az erre reszketeg vitorlák
mozdulatai, távolból
lehelődő alkonyon...
kényszerítették a partra,
lubickolása fület simogató
csörgetegét abbahagyatva
...s rohanó káprázatok
tépték, támlátlan sok ide férköző
ötletét, legbensője rejtekén...
aztán lassan mennydörgés
égre került szelte a csendet... így
hát futott, fogyó – víz kedvelő
erényeiből – mélán ki-kidagadón...
panaszával a kunyhó poharazgató
összejötteire, kívánva
bomlón...

tekintete hamván

földerítette a várt, reményébe lépő
fényözön... hordatával csimpaszkodott
társa haján, magasztos lehanyatlatokban
omlottak a szálak, tekintete csillagzatába...
és pompa támaszkodott áradatba,
szemgolyója rávonuló rohantán... és
csatangolóba ugrott képzelete, újra
ifjúságukba pergette, immár leválaszthatatlan
ragadtán... és vele együtt, szomjúzó csapódására
várva hamarján, ...a közeli árnyas
lakba kérte, vele együtt, lángba
borultát...

ráhajlott homályt

elmosódottsága
kihuny már...
sápadt padra
hullván, a
füllet hangok elmúltát
sugározták, a rálobogó
parki fák, mindjártba
rá eregetve, hangulatuk
honát... így kikönnyezte
magából a ráhajlott
homályt...
hát összekapta erejét –
ágazódott fojtásai
feledtén... és furulyájával
lobogtatta lelke mélyét...
szendergőbe keringetett
testén...